А Марічку габи взєли,
поглинула річка…

Вони ще діти в білих рантушках,
у плесі темнім, дебрі темній граються,
а вже габа з ягням у бурунах
за тою МарічкОю ходять назирці.

Вона вже знає співанку сумну,
вона про себе знає вже співаночку.
У річку каламутну і страшну
вона в тій пісні падає, Іваночку.

Це сон, в якому сивіють уста
і з кореня спалахує смерека, –
крізь мене сипле глиця золота.
…Заснув я на найтонший волос предка.